

Pajor Szabolcs

A mai Republikánus Párt létrejötte az 1930-as években és fejlődése az 1960-as évekig

Az elmúlt 100 év során az Egyesült Államok két fő politikai pártja, a Demokrata Párt és a Republikánus Párt helyet cserélt a politikai spektrumban. Mindkét pártban voltak progresszívak és konzervatívok, azonban ma szinte csak a Republikánus Pártban találunk konzervatívokat. Tanulmányomban röviden bemutatom a Republikánus Párt konzervatív átalakulását. A párt jelenlegi identitásának, retorikájának és politikai narratívájának gyökereit a gazdasági válság utáni Kalifornia államban találhatjuk meg. 1934-ben egy kormányzóválasztás során a republikánusok először bízták a kampányukat politikai tanácsadókra. A kormányzóválasztási kampány során jelentős mértékben megnőtt a médiapolitizálás, a professzionalizáció, a kampánykommunikáció és a politikai narratívák súlya. A Republikánus Párt új narratívát dolgozott ki, amely egy máig kitartó széles, motivált és elkötelezett szavazóbázist eredményezett. Bemutatom azt is, hogy a Kaliforniából indult irányzat miként bővült és fejlődött az 1960-as évekig, kitérve Richard Nixon elnökre és a hírhedt déli stratégiára.

Kulcsszavak: amerikai konzervativizmus, Barry Goldwater, déli stratégia, Frank Merriam, New Deal, politikai kommunikáció, Republikánus Párt, Richard Nixon, Ronald Reagan, Whitaker és Baxter

1. Bevezetés

Az Egyesült Államok pártrendszere látszólag nem változott, jelenleg is kétpártrendszerként lehet jellemezni, éppen úgy, mint a 20. század elején. A 20. század második felében történt átrendeződés azonban mára azt eredményezte, hogy az egyik pártban összpontosulnak a progresszív (liberális) politikusok és politikai szándékok, a másik pártban pedig a konzervativizmus és annak szószólói. A pártokon belüli differenciálódás a progresszív és *status quo* vonal mentén is megfigyelhető a mai napig, a két párt mégis távolodik egymástól. Mind a demokraták, mind a republikánusok megmaradtak liberális gyökereiknél, látszólag azonban két, egymással egyre kevésbé barátságos viszonyt ápoló irányvonalon haladnak.¹ A két oldal közötti szakadék kialakulásának megértéséhez a 20. század eleji eseményeket szükséges megvizsgálni. A távolodást több tényezőre lehet visszavezetni; e tanulmány a sokszor gazdasági, gazdaságpolitikai eredetű töréspontokra épülő politikai narratívákkal és az azokat közvetítő média szerepével foglalkozik, a felhasznált szakirodalom kritikai áttekintésével.

Az egyik legfontosabb töréspontot az 1929-es gazdasági világválság és annak kezelése okozta. A válság a republikánus Herbert Hoover elnöksége alatt tört ki. Hoover gazdasági kérdésekben a piac teljes önállóságát tartotta ideálisnak. Mindkét párt a *lassiez-faire* gazdaságpolitikát követte egészen 1933-ig. Bár a republikánus elnök Herbert Hoover maga is alkalmazta az állam hatalmát és eszköztárát a válság csillapítására, a demok-

¹ Ted Mellinek, Chris Alcantara & Kevin Uhrmacher. What Republicans and Democrats Have Disagreed on, from 1856 to Today. The Washington Post, 15 July 2016, <http://www.washingtonpost.com/graphics/politics/2016-election/party/conventions/party-evolution/>.

rata Franklin Rooseveltt szakított véglegesen az addigi gazdaságpolitikával, ami a New Deal intézkedéseiben teljesedett ki. Az odavezető út előzményeit nemcsak a Demokrata Pártban, hanem a republikánusoknál is megfigyelhetjük. A legjobb példa erre az 1912-es elnökválasztás következtében létrejött szakadás a Republikánus Párt progresszív és *status quo* csoportjai között. Theodore Roosevelt elnök a Republikánus Párt progresszív szárnyát erősítette. Politikai céljai sok hasonlóságot mutatnak Franklin Rooseveltt elnökével. Ilyen például a szövetségi állam tevékenységének kiterjesztése, a trösztök és a monopóliumok lebontása, a környezetvédelem stb. Utódja, William Howard Taft is hasonló intézkedéseket hozott, azonban szembekerült a párt progresszív szárnyával. A konfliktus odáig fajult az elnökjelölő konvención, hogy a konzervatív szárny nem engedett más esélyhez jutni Taft személyén kívül. Így a visszatérő Theodore Rooseveltt elhagyta a Republikánus Pártot, és mint harmadik jelölt mérettette meg magát az elnökválasztáson. A republikánus pártszakadás a szintén progresszív, de demokrata Woodrow Wilson győzelméhez vezetett (Dallek 1991: 111). A progresszív szavazótábor a gazdasági világválság és a New Deal következtében javarészt elpártolt a republikánusoktól, amit hosszú és vereségekkel teli identitásválság követett. Több új irányzat is megjelent, majd a 20. század második felében a konzervatív gondolat vált dominánssá, és újra sikeressé tette a Republikánus Pártot (Egedy 2014: 293–295).

2. A kaliforniai kezdetek

A Republikánus Párt mai, konzervatív identitása az 1930-as években született meg, de csak a második világháború utáni évtizedekben vált meghatározóvá a párton belül. Kaliforniában ment végbe az üzleti és társadalmi kérdésekben konzervatív nézeteket valló szavazók egyesítése egy forradalmian új kampánytechnikával, amely segítette új alapokra helyezni és újra sikeressé tenni a Republikánus Pártot a pártszakadás és a világválság okozta vereségek után.

Először az úgynevezett üzleti konzervatívokat kell megemlíteni. Az üzleti szféra tartott Franklin Rooseveltt és a New Deal reformjaitól. A gyülekezési jog biztosításával, a szakszervezetek megerősödésével és a szövetségi állam addig nem látott gazdasági beavatkozásával az üzletemberek már nem rendelkeztek korlátlan hatalommal a munkaerő és a termelés felett. Ezeket a New Deal törvényei védték, így a lobbizáson kívül nem tehettek sokat. Kaliforniában más volt a helyzet, ugyanis a leggazdagabb tőkések és befektetők a mezőgazdaságból éltek, és a gyülekezési jog, valamint a szakszervezeti védelem nem vonatkozott a mezőgazdasági dolgozókra. A mezőgazdasági munkások jelentős része olyan fehérekéből állt, akik nem rendelkeztek bejelentett állandó lakhellyel, ami korlátozta szavazati jogukat. A többi munkás vagy afroamerikai, vagy latin származású bevándorló volt. Ezzel szemben a déli államok konzervatív üzletembereit és politikusait, akik ekkor még a Demokrata Párt legerősebb és befolyásos pillérének számítottak, gúzsba kötötték az új szabályok. A feketék szavazati jogát a tagállamok szintjén korlátozták, a bevándorlók pedig nem rendelkeztek szavazati joggal. A tehetősebb és médiahozzáféréssel is rendelkező, bevételeiket féltő üzletemberek támadni kezdték a New Deal rendelkezéseit. Mivel a törvények egyik fő újítása a gazdasági és üzleti életbe való beavatkozás volt, negatív példát kellett találniuk az állami beavatkozásra. Ezt a Szovjetunióval és a kommunizmussal való összehasonlításban találták meg (Olmstead 2015: 8–9). Rooseveltt saját politikáját liberálisnak nevezte, így narratívájuk szerint a szövetségi állam növelésével a liberálisok és Rooseveltt kaput nyitnak a kommunizmus, azaz a gazdaság és a társadalom teljes állami irányítása felé.

Másodszor a társadalmi kérdésekben a konzervatívok tartottak a baloldali politikától, főképpen annak radikális tendenciáitól. Az üzleti és a társadalompolitikai konzervatívok egy addig nem látott választási koalícióba való tömörítése az 1934-es kaliforniai kormányzóválasztás során történt meg. A mezőgazdasági dolgozók sztrájkjainak megszervezése után olyan személy indult el a Demokrata Párt kormányzójelöltségéért, aki büszkén felvállalta szocialista nézeteit. Upton Sinclair nem volt új jelenség Kaliforniában. Az előző két kormányzóválasztáson is indult a Szocialista Párt támogatásával, azonban egyik alkalommal sem járt nagy sikerrel. 1934-ben viszont megcélózta a Demokrata Párt támogatását. Sinclair jól ismert személy volt az Egyesült Államokban, országosan ismert és elismert íróként már 30 éve küzdött a kapitalizmus igazságtalanságai ellen könyveivel, például *A mocsár* (1906) és az *Olaj!* (1926) című sikeres írásaival. Regényeiben fiktív karakterekkel

mutatta be a valóságra utaló történeteket. A *mocsár* című könyve litván bevándorlócsaládról szól, amelyet az amerikai álom megvalósítása helyett az elnyomás és a kihasználtság vár és kerget az örületbe; éhezésre és prostitúcióra kényszerülnek. Sinclair nem forradalmat, hanem törvényes úton elért változást akart. Lelkesedéssel fogadta Rooseveltt és a New Deal programjait, azon belül is az állami juttatásokat, a gyülekezési jog biztosítását és a szakszervezetek védelmét. Ha az üzleti réteg Rooseveltt gazdaságpolitikáját radikálisnak tartotta, akkor Sinclair programja örülségnek hangzott. Indulását stílszerűen egyik könyvében jelentette be, amelyet erre a célra írt. Programjában a kapitalizmus és a szocializmus legjobb elemeinek ötvözését tűzte ki célul: állami beruházások, szociális háló létrehozása, segélyek és juttatások a munkásoknak, a bukdácsoló vagy csödbement vállalkozások államosítása stb. A program megvalósítására szánt források a gazdagabbak megadóztatásából származtak volna. Ez az újraelosztó adópolitika a liberális Rooseveltt-adminisztrációnak is szélsőséges volt. Az ehhez hasonló szociáldemokrata gazdaságpolitika napjainkban sem számít mainstreamnek Amerikában, az 1930-as évek Kaliforniájában azonban az addigi legradikálisabb programnak számított (Olmstead 2015: 172–175). Rooseveltt és a Demokrata Párt éppen ezért nem támogatta a kaliforniai szocialistát. Vesztes pályára számítottak, és nem tartották előnyösnek azt, ha az általuk képviselt liberalizmust a szocializmussal kapcsolná össze az amerikai társadalom.

Ugyanakkor szükség lett volna egy vállalható jelöltre, hiszen a Demokrata Párt az 1930-as évekig még nem tudta megvetni lábát Kalifornia államban, amely republikánus bázisnak számított. Sinclair és csapata nagy erőbedobással indult neki az előválasztásnak. Újságot vettek, amelyből a kampány végéig kétmillió példányt nyomtattak. Mindkét párt megtartotta jelöltválasztását. Kevesen lepődtek meg a republikánusok eredményén: győzött az újráválasztásra készülő, konzervatívok támogatta Frank Merriam. A demokraták előválasztási eredménye meglepetést tartogatott, mivel Sinclair nagy fölénnyel nyerte a jelöltséget, legyőzve az ellene induló hét politikust. A Republikánus Párt centrista irányítói tudták, Kalifornia feletti irányításuk veszélyben van. Merriamot a konzervatívok támogatták, a másik oldalról egy szocialista fenyegette a republikánusok győzelmi esélyeit (Balke & Newman 1984: 306). Érdemes megjegyezni, hogy az előválasztások során az Upton által hátrahagyott Szocialista Párt jelöltje is elindult a kormányzóválasztáson, illetve a helyi kommunisták egyenesen fasiszta szocialistának nevezték (Blake & Newman 1984: 310). A Sinclair-kampányt minden oldalról érte támadás.

A politikai támadások legjobban megtervezett és legprofesszionálisabb része mindenképpen fő ellenfeleitől, a republikánusoktól érkezett. Az üzleti réteg konzervatívjai már kiálltak a republikánus jelölt mellett, illetve a New Deal és a szocializmus ellen. Az ő szavazatuk nem lett volna önmagában elegendő a győzelemhez. Nagy összegű adományait és médiatúlsúlyukat kihasználva olyan lépésre szánták el magukat, amely a Republikánus Pártot – és onnantól kezdve az összes politikai kampányt – megváltoztatta. A kampányt, annak kommunikációját, költségvetését és irányítását szakértőkre bízták. Clem Whitaker és Leone Baxter politikai tanácsadóként a választások megnyerésével foglalkozott. A páros konzervatív nézetei és a New Deal miatti elégedetlenség egymásra találása jelentős mértékű változásokhoz vezetett a politikai kommunikációban (Olmstead 2015: 179–179, Starr 1996: 214–215). A politikai kampányok menedzselését elvállaló tanácsadók ráéreztek arra, hogy mit kívánnak a kaliforniaiak a kampánytól: versenyt, megmérettetést és látványosságot. Új elemnek számított a szórakoztatásra való törekvés (Pitchell 1958: 288).

Sinclair az ellene folytatott kampányt hazugságyárnak nevezte. Érdemes kiemelni, hogy a republikánusok inkább negatív kampányt folytattak Sinclair ellen, mintsem a saját jelöltjük mellett kampányoltak volna. A konzervatív üzleti rétegtől érkező támogatást teljes mértékben felhasználták. A kaliforniai újságok 92 százaléka támadta a demokrata jelöltet, és csak 3 százalékukat lehetett semlegesnek nevezni a kampány során; a maradék Sinclair mellett foglalt állást. Hollywood is Sinclair ellen volt. Whitaker és Baxter rajzfilmkészítőket bízott meg karikatúrák készítésével, emellett lejárató kampányfilmeket is forgatott (Starr 1996: 143–145). Az egyikben egy interjú formájában kérdezték meg Kalifornia népét a kormányzóválasztás jelöltjeiről. Azok, akik a demokrata párti jelöltet támogatták, erős (spanyol, kelet-európai) akcentussal beszéltek, és legtöbbször nem a fehér rasszhoz tartozott. Visszatérően kiálltak a szocializmus mellett, többször emelgetve példaként a Szovjetuniót. A republikánusokat támogatók szimpatikusabb fényben tűntek fel. Az egyik kampányfilmben egy idős hölgy saját teraszán, hintaszékben üldögélve érvelt a republikánusok mellett. Elmondása szerint csak Merriam és

a republikánusok képesek megvédeni a magántulajdont, amire példának saját szerény házáat hozza, amelyért egész életében dolgozott (Blake & Newman 1984: 312).

A lejárata részeként Sinclair regényeiből is idéztek kapitalista és rendszerellenes megszólalásokat. Nem adták meg az idézetekhez a kontextust; sokszor az idézetek olyan regénybeli karakterektől származtak, akiknek a véleménye nem egyezett az íróéval. Ez azonban a kampány szempontjából nem számított. A demokrata jelölt által javasolt gazdasági lépések az átlagember számára nem tűntek annyira radikálisnak, mint az üzleti rétegnek. Mégis valahogyan meg kellett győzni őket arról, hogy ne szavazzanak rá. A republikánus tanácsadók rájöttek arra, hogy ha felnagyítják Sinclair vélt vagy valós álláspontjait, és azt összekötik a kommunistáktól való, Kaliforniában amúgy is jelentős félelemmel, akkor szavazásra tudják buzdítani őket (Olmstead 2015: 172–183, Pitchell 1958: 289). Az egyik ilyen fontos kérdés a vallás volt. Sinclair bírálta az intézményes vallást mint az elnyomás és a kizsákmányolás védelmezőjét 1947-es *Profits of Religion* című könyvében. A narratíva ezek alapján egyszerű volt: Sinclair ateista és keresztényellenes, programja veszélyt jelent a családokra. Különböző egyházi és gyülekezeti vezetőket kértek meg arra, hogy miséiken és rádióműsoraikban terjesszék a republikánusok üzenetét. Legnagyobb támogatóik egyikét az amerikai evangéliumi keresztények jelentették. Tény, hogy Sinclair tényleg egyházellenes volt, ám a személyes vallásosságát nem kritizálta.

A gazdasági világválság idején jelentős számú déli államokból származó fehér bevándorló érkezett Kaliforniába. A munkásosztályt erősítő bevándorlók társadalmi kérdésekben konzervatív nézeteket vallottak, ezért az ő meggyőzésük nem okozott gondot. A mozgósítási taktika egyik új eleme a nők meggyőzése volt. A nők Kaliforniában 1911-ben kapták meg a szavazati jogot, így nagy részük még nem köteleződött el egyik párt mellett sem. A republikánus kampány a korábban politikai tevékenységet nem folytató középosztálybeli fehér nők meggyőzését tűzte ki célul a hagyományos, konzervatív családi értékek hangsúlyozásával. Végsősoron a baloldali politika radikális társadalmi változásaitól tartókat és a baloldali gazdaságpolitikától saját megélhetésüket féltőket tudták elkötelezett választói koalícióba tömöríteni. A Republikánus Párt új irányvonalának alapjait ezzel fektették le (Olmstead 2015: 183–185). Kalifornia-szerre több vállalkozás és üzlet adományozott nagyobb összegeket a republikánus jelöltnek, sőt ezt dolgozóiktól is elvárták, és így tettek a hollywoodi filmstúdiók is (Blake & Newman 1984: 311–312). Az amúgy is hatalmas médiaellenszélben kampányoló Sinclair végül elvesztette a választást. Frank Merriam republikánus kormányzó győzött, miután kiállt a New Deal mellett, ezzel magára haragítva a konzervatívokat (lásd Blake & Newman 1984).

Bár a Demokrata Párt vesztett kormányzóválasztáson, sikerült hivatalosan is megvetnie a lábát Kaliforniában. Országos szinten a republikánusok nem könyvelhettek el hasonló eredményeket, sőt egyre gyengébben szerepeltek a New Deal és Rooseveltnépszerűsége miatt. A Kaliforniában megtanult leckét csak a háború után kezdték országosan is alkalmazni. Eközben a New Deal még népszerűbb lett, kibővült például a nyugdíjjal és a munkanélküli segélyezéssel. Olyan dolgok lettek elfogadottak és a mindennapok részei, amelyek miatt sokan Amerika végnapjait és a szocializmus kezdetét vizionálták (vö. Schumpeter 1950).

A kampány idején a Merriam mögött álló kampánygépezet a későbbiekben is támadta a liberálisokat és minden baloldali tömörülést. Kapcsolatukat az új választási koalícióval folyamatosan ápolták, elmélyítették. Fő politikai tanácsadók és a kampánygépezet irányítói, Whitaker és Baxter sikeres karriert futottak be, még 80 választást vezényeltek le, s ezekből 74-et meg is nyertek. Sikerüket annak köszönhetik, hogy rájöttek egy egyszerű, de hatásos kampányformulára, amelyet először országos szinten a Republikánus Párt, majd évtizedekkel később némi túlzással az egész világ használni kezdett: egyszerű üzenet, szórakoztató közlésforma és az ellenfél támadása. Kijelenthetjük, hogy a politikai tanácsadók megjelenésével az újságok, a rádió és a mozi felhasználásával, valamint a marketingszempontok előtérbe helyezésével az 1934-es kaliforniai kormányzóválasztás során megszületett a médiapolitika és a médiapolitizálás. A Republikánus Párt új, konzervatív szárnyának rendelkezésére állt stabil támogatói háttér, szavazóbázisa, kampánytechnikája, médiaapparátusa és üzenete. Már csak olyan új politikusokat kellett találni, akik nem kötődtek a válság előtti Republikánus Párthoz, és felvállalták a konzervatív irány támogatását. Prominens politikusok Kaliforniában figyeltek fel egy tehetségesnek ígérkező fiatalemberre: Richard Nixont nem volt szüksége sokáig győzködni (ld. Nixon 2013).

3. Kibontakozó konzervativizmus

Az 1960-as évek Eisenhower republikánus elnök Fehér Házban töltött utolsó hónapjával indultak és Richard Nixon elnökségével fejeződtek be, de az évtized mégis a demokratákról szólt. John F. Kennedy, valamint Lyndon Johnson elnök határozta meg a Fehér Ház életét. A társadalomban azonban nagy változások zajlottak, a konzervatív mozgalom pedig kitartóan szervezkedett.

Richard Nixon 1947-től volt Kalifornia Állam képviselője a Képviselőházban. Orange Countyban nyert, ahol ellenfelét a már jól bevált taktikával győzte le. A korábban bemutatott kampánygépezet neki is dolgozott. Ennek élén a Los Angeles Times állt: addig hívták ellenfelét kommunistának, Nixon addig riogatott a baloldal radikalizmusával, amíg elég ember pártolt el ellenfelétől. Támogatói között tudta az állam mezőgazdaságának, olaj- és filmiparának politikában érdekelt szereplőit. Maga Nixon magánbeszélgetésiben elismerte, hogy e taktika erkölcstelen, viszont szavatolja a győzelmet. Ha valami beleillett Nixon világlátásába, akkor a „győzni bármi áron” felfogás mindenképpen ilyen (lásd Gellman 2017: 25–88). A Kongresszusban tagja lett az Amerika-ellenes tevékenységek bizottságának, ahol közrejátszott egy valódi kommunista kém leleplezésében és elfogásában. A kém nyíltan támogatta a New Deal politikáját, ráadásul a szélsőbaloldal által szervezett mezőgazdasági sztrájkok idején is tevékenykedett Kaliforniában. Nixon ezzel országos ismertségre tett szert, így ő volt a tökéletes személy a már Kaliforniában jól ismert konzervatív üzenet országos terjesztéséhez. Egy specifikus személy helyett immár a Demokrata Párt egészét érték a kommunizmussal való összehasonlítások és vádaskodások. Ha nem kommunistázták őket, akkor a demokraták New Deal liberalizmusát nevezték veszélyesnek, amely kaput fog nyitni a szocializmusnak az Egyesült Államokban. Mindeközben Nixonból szenátor, majd alelnök lett.

3.1. Nixon hatalomba kerülése

Eisenhower volt az első republikánus elnök a világválság óta, egyben az addigi legidősebb, aki a Fehér Házba jutott, így maga mellé a fiatal és az új irányzatot képviselő Nixont választotta. Eisenhower a párt centrista irányvonalát képviselte, támogatta a New Deal intézkedéseit. Elnöksége alatt a szövetségi állam továbbra is beavatkozott az egyes államok életébe, legyen szó autópályák építéséről vagy az ekkor lendületbe kerülő polgárjogi mozgalom melletti kiállításáról és a borszín alapján történő szegregáció elleni fellépésről.

Adott volt, hogy az 1961-ben leköszönő Eisenhowert Nixon kövesse a Fehér Házban, hiszen az addigi legaktívabb alelnök volt, aki a nemzetközi politikában is megvetette a lábát. Kihívója John F. Kennedy volt, aki a roosevelti New Deal választói koalícióját kívánta újjáéleszteni. A republikánus kampánygépezet azonban harcba indult Kennedy célja ellen. A narratívának nem kellett feltétlenül tényeken alapulnia, mint a szovjet kém esetében. Kennedyt és családját nem lehetett a kommunizmushoz kötni, még programját sem. Viszont hozzá lehetett csatolni a New Deal és a szocializmus veszélyeit. JFK programjában adócsökkentésről és a katonai kiadások növeléséről beszélt, ami az üzleti konzervatívok számára nem jelentett veszélyt. A társadalmi konzervatívok számára – leginkább a déli államokban élőknek – a polgárjogi mozgalomhoz való viszonyulás jelentett választóvonalat (May 1990, Benoit & Harthcock 1999, Gifford 2006). Kennedy az 1960-as elnökválasztási kampány során ambivalensen foglalkozott a kérdéssel. Nixon nem mert komolyabban foglalkozni a rasszokkal és a polgárjoggal kapcsolatos kérdésekkel, tartva attól, hogy a konzervatívabb fehéreket elijesztené a szavazótáborból (Weeks 1964: 235). Mindezek ellenére Nixon követte a bevált narratívát, és Kennedy programját jóléti államnak álcázott szocializmusnak nevezte. Ezúttal nem volt sikeres a kommunikációs technika, Nixon elveszítette a választásokat. A vereség rávilágított a Republikánus Párton belüli ellentétekre is. Az 1950-es években a párt két szárnya két különböző terv mellett tette le a voksát. A régi, észak-keleti bázisú lincolni republikánusok – például Nelson Rockefeller – a hagyományok folytatása mellett foglaltak állást. Szerintük vissza kell hódítani az északi államokat a New Deal demokratáitól, méghozzá a fekete közösségek szavazatainak megnyerésével. A másik, feltörekvő szárny, amely kötődött a kaliforniai irányzathoz, úgy gondolta, hogy a pártnak az 1930-as években kidolgozott kampányretorika segítségével teljesen új szavazóbázisra kell szert tennie, amelynek magját

a déli államokban lehet kialakítani. Szerintük az új választói koalíció érdekében a fekete szavazatokról le kell mondani. Az 1960-as választás során a kaliforniai irányzathoz tartozó Nixon a régi republikánusok taktikájával indult harcba, Eisenhower sikerére alapozva. Az 1960-as televíziós vitákban Nixon kiállt a polgárjogi mozgalom mellett, és – folytatva Eisenhower narratíváját – további lépéseket sürgetett az egész ország érdekében (Hillygus & Shields 2009: 107–114).

1960-ban Nixon és a liberális republikánusok kampánya elbukott. Nixon sokkal szerényebb számú szavazatot kapott az afro-amerikaiktól, mint előtte Eisenhower. A Republikánus Pártnak új szavazói koalícióra és új imidzsre volt szüksége, amelyet Nixon sikeresen épített ki 1968-ra (Tindall 1971: 139–140). Ebben az évben hatalmas fölényrel győzött az elnökválasztáson, ami részben annak volt köszönhető, hogy sok déli konzervatív szavazó adta fel a Demokrata Párthoz való hűségét. 1968-ban Nixon nem félt teljes mértékben kihasználni a kaliforniai narratíva és kampánytechnika adta lehetőségeket. Ez legjobban a déli stratégiában nyilvánult meg (lásd Mekovity 2009).

Hogy feltárjuk, mi vezetett a stratégia kialakításához, vissza kell mennünk az időben. A déli államokban a 19. században, különösen a polgárháborút követő újjáépítési időszak óta megkérdőjelezhetetlen volt a Demokrata Párt hegemoniája. A republikánusok a rabszolga-felszabadító Abraham Lincolnt, a Konföderáció legyőzőit és az ingyenes munkaerő hiányából fakadó elszegényedés pártját jelentették Délen a fehér szavazók számára az 1960-as évekig. A blokkban szavazó afro-amerikaiakon kívül kevés fehér szavazott rájuk. A Jim Crow-törvények – amelyek sok egyéb jogfosztás mellett a feketék szavazati jogát is csorbították – ellehetlenítették a republikánusok győzelmi esélyeit. A 20. század elején csak Warren G. Harding tudott republikánusként komolyabb támogatást elérni. Hoover elnöksége alatt a Republikánus Párt imidzsze az egész országban megváltozott. Elsősorban a gazdasági világválságot azonosították a párttal; rengeteg szavazó hagyta el a pártot, és 1932 és 1952 között nem nyertek elnökválasztást. Ezekben az évtizedekben lassan kieleződött a viszony a déli konzervatív és az észak-keleti demokraták között. Az észak-keleti államokban a republikánusok báziszavazói egyre nagyobb arányban szavaztak át a demokratákra. Harry Truman elnök megszüntette a rasszok szerinti szegregációt a katonaságban, amivel feldühítette a déli demokratákat. Csak remélhette a demokrata vezetőség, hogy a déli, társadalmi konzervatív fehér szavazóik lojalitása felülírja elégedetlenségüket (Hillygus & Shield 2009: 11–113).

3.2. A déli stratégia

1954-ig az egyes tagállamok szabták meg azt, hogy lehetséges-e az iskolák rasszok szerinti elkülönítése, amit a Legfelsőbb Bíróság 1954-es döntése írt felül (Brown vs. Board of Education). Alkotmányellenesnek minősült az, ha az iskolákat vagy azok tanulóit rasszok szerint különválasztják. Ezt részben a központi kormányzat segített betartatni az elnök által kinevezett legfőbb ügyész segítségével. E rendelkezés szerint a szövetségi állam akkor avatkozik be, amikor szükségesnek látja – ám ezt a központi kormányzat helyi ügyekbe való illetéktelen beavatkozásaként értékelték az alkotmányt konzervatív megközelítésben értelmezők (Aistrup 1999).

Sokáig a déli államok egyik jellegzetessége volt az, hogy a faji kérdések felülírták a legtöbb problémát. A republikánusok a deszegregációt nyíltan ellenző, azzal nem szimpatizáló szavazókat igyekeztek meggyőzni, részben így sikerült elhódítaniuk a déli szavazókat, de a Demokrata Párt konzervatívabb szárnya is kihasználta a stratégia nyújtotta lehetőségeket hatalma megszilárdításáért. A stratégia lényege, hogy az oktatás decentralizálásával, azaz a privát szektor és az egyházak térnyerésével kibővítsék az iskolaválasztás lehetőségét, mindezt oktatási reformként mutatva be (Brown 2004: 191–192). A kibővült iskolaválasztást könnyű volt marketingszempontról népszerűsíteni. A választás lehetőséget ad a családoknak a lehető legjobb iskola kiválasztására, ahogy az egyénnek is bővülnek a választási lehetőségei. Mindegy, hogy a család vagy az individualizmus hívószavak közül kinek melyik tetszik jobban: mindenki azt hallja, ami tetszik neki. A stratégia egyik célja az volt, hogy – burkoltan – továbbra is lehetőséget lehessen biztosítani a szegregáció alkalmazására. Az állam által fenntartott összevont iskolák rossz körülményeire és zuhanó tanulmányi átlagaira hivatkozva reklámozták a magániskolákat. Általános jelenség volt a fehérek menekülése az olyan iskolákból, amelyekben kisebbségbe kerültek, vagy amelyeket bírói

döntés alapján deszegregálni kellett. A magániskolákban az oktatás sokba került, így csak azok élhettek ezzel a lehetőséggel, akik anyagi biztonsággal és megtakarításokkal rendelkeztek, azaz a legtöbb esetben a középosztálybeli fehérek. Az iskolaválasztás jelszavát hangoztatva működhetett tovább a szegregáció jelensége. A privat szektor által fenntartott iskolák az 1970-es évek elejétől részesülnek szövetségi támogatásban. Egyébként semmi garancia nem volt és a mai napig sincs arra, hogy a gyermek magasabb színvonalú oktatásban részesül, és arra sincs, hogy a szülő nagyobb beleszólással rendelkezne a taníttatásban, mint egy állami iskola esetében (Brown 2004: 194–199).

A New Deal után a republikánusok elvesztették stabil választói bázisukat északon. Ezért némi útkeresés után a választói bázisukat a kaliforniai narratívát alkalmazva és a rasszista a berögződéseket kihasználva a déli államokban kezdték újjáépíteni. A déli stratégia tehát egy olyan politikaikommunikáció-csomag, amelyet a Republikánus Párt túlélése érdekében használtak, és amely az ideológia tekintetében jobbra, konzervatív irányba terelte a pártot.

3.3. A kibontakozott konzervativizmus eredményei

1994-re a Republikánus Párt a déli államokban helyi (kormányzók, helyi törvényhozók) és országos (képviselők, szenátorok) szintjén is többségbe került a déli államokban, és az egyik legstabilabb szavazótábor is innen származik. Nem csak a déli stratégiának köszönhető az, hogy a demokraták több mint 100 éves hegemónia után elvesztették befolyásuk jelentős részét délen. A déli szavazók mindig konzervatívabbak voltak, főleg társadalmi kérdésekben, mint az országos átlag. A Demokrata Párt progresszívizmus felé tolódása és a republikánusok gyorsabb váltása a konzervativizmus felé jelentős mértékben közrejátszott a pártpreferenciák változásában (Brown 2004: 200–202). Ennek nyomai felfedezhetőek a képviselőházban is (Roberts & Smith 2003). Nixon a Kaliforniából indult konzervatív irányzat első elnöke volt, viszont nem teljesíthette be a konzervatív fordulatot a párton belül. Máig ő az egyetlen amerikai elnök, aki lemondott, ezért nem volt lehetséges őt a konzervatív mozgalom reklámarcává és emblematisz szereplőjévé emelni elnöksége után.

Az 1960-as évek során a konzervatív mozgalom sikeresen bővítette ideológiáját. Vegyítette a tradicionálisizmust (főleg társadalmi kérdésekben) és a libertarianizmust (főleg gazdasági kérdésekben és a szövetségi államhoz való viszonyában). A két elvet az antikommunizmus fogta össze, amelyet pragmatizmussal párosítottak, azaz konzervatív üzeneteiket olyan módon adták át a választóknak, hogy az a többség számára – radikálisok és mérsékeltek számára egyaránt – elfogadható és támogatható legyen. Így az a polgár is szavazhat a republikánusokra, aki „csak” az abortuszt tiltaná be, az is, akinek nem tetszik, ahogy a szövetségi kormány beleavatkozik a gazdaságba, és az is, aki a végletekig ellenzi a szegregáció eltörlését, továbbá az is, aki csak nem ért egyet a demokraták bármely központosító elképzelésével (Hijiya 2003: 214–218). A legtöbb választót lefedő narratívájuk, amely sokféleképpen kommunikálható, emiatt a gyakorlatban működő politikai kommunikáció csodafegyvere, amellyel 1968 és 2008 között mindössze négy választást veszítettek el.

4. A konzervatív republikánusok

Az üzleti és a társadalmi konzervatívok együttműködéséből induló szavazóbázist Ronald Reagan formálta stratégiai koalícióvá, aki politikai szereplőként az 1960-as években vált ismertté és népszerűvé. Ahhoz azonban, hogy Reaganból elnök legyen, szükség volt Barry Goldwaterre is, aki 1964-ben indult az elnökválasztáson.

A demokraták népszerűségük csúcsán voltak Kennedy elnök halála és Johnson elnök polgárjogi törvényei után. A republikánusok az Arizonából származó Barry Goldwatert indították az elnökségért 1964-ben, aki más volt, mint a korábban látott republikánusok. Goldwater pártjának konzervatív oldalát képviselte, radikális antikommunista volt. Kiállt a tagállamok túlsúlya mellett a szövetségi államéval szemben. Az új törésvonalat jelentő társadalmi kérdésekben viszont a centrista irányt képviselte egész karrierje során. Nyíltan támogatta a homoszexuálisok jogait, valamint a deszegregációt (Feulner 2004). A republikánusok melletti kiállásra buzdítottak

több állam Ku Klux Klánjának vezetői, amit Goldwater és a republikánusok teljes mértékben elutasítottak (Hijiya 2003: 222). Az abortusz engedélyezését kimondó 1973-as Roe vs. Wade precedensértékű bírói döntés mellett is kiállt, amely fontos törésvonalat jelentett a társadalmi kérdésekben liberálisok és konzervatívok között. Ugyan üzenetei és gondolatai nagy hatást gyakoroltak a későbbi republikánusokra, köztük Reaganre is, a konzervatív irány 1964-ben még nem tudott győzni, mivel Johnson elnök hatalmas fölényrel megnyerte a választást. Ebben az évben viszont Ronald Reagan egy Goldwatert támogató beszéd formájában politikai ismertségre tett szert (Longley et al. 2007: xi). Az 1964-es választáson már jól láthatóvá vált az az úr, amelyet a konzervativizmustól egyre távolodó Demokrata Párt hagyott hátra. A déli államokban ez különösen érezhető volt. Goldwater és kampánya azonban még nem volt képes győzelemre vinni a konzervativizmust, bár a párt tanult a vereségből. Olyan konzervatív jelöltre volt szüksége, aki retorikájával eredményesebben tudja összekovácsolni a választási koalíciót. A Kaliforniából kiindult konzervatív szárny hatalmas győzelmet aratott 1968-ban és 1972-ben Nixon vezetésével (Hillygus & Shield 2009: 117–118). A demokraták is tisztában voltak helyzetükkel. Rooseveltt olyan koalíciót hozott létre a New Deal segítségével, amely közös alapra helyezte az északi munkásokat és a déli farmereket. Az 1950-es és az 1960-as évek polgárjogi mozgalma döntésre kényszerítette a pártokat. 1960-ban Kennedy elnök kilátásba helyezett egy átfogó polgárjogi reformot, amelyet Johnson elnök teljesített az 1964-es polgárjogi és az 1965-ös választójogi törvényekkel. Johnson, aki texasiként jól ismerte a déli államokat, privát beszélgetéseiben kimondta, amitől a Demokrata Párt tartott, azaz hogy a déli szavazókat az egykor domináns demokraták jó időre elvesztették (Miller & Schofield 2008: 438, Merkovity 2018: 52–53).

Reagan egyrészt kommunikációs képességei miatt vált sikeressé. A média, azon belül a televízió egyre nagyobb térnyerésével előnyére vált, hogy színészkARRIERJE idején megtanulta, miként kell viselkedni a kamerák előtt. 1964 és 1968 között a General Electric cégnek dolgozott mint reklámárc. Feladata egyszerű volt: el kellett adnia egy terméket, és jó színben kellett feltüntetnie a terméket előállító vállalatot. Reagan még azelőtt kitanulta a marketing és az eladás mesterségét, hogy politikai karrierbe kezdett volna. Sok beszédet tartott az országban, amelyek gyakran politikai tartalommal töltdtek meg. Kitapasztalta, hogy az ország melyik területén milyen retorikát érdemes használni, különösen a déli államokban. Ez a tapasztalatszerzés valószínűleg nagy segítséget nyújtott neki, amikor összeállította és győzelemre vitte a mai Republikánus Pártra is jellemző társadalmi és üzleti kérdésekben is konzervatív kampányt, amely új lendületet adott a pártnak, és megszilárdította a konzervatív mozgalmat.

Első választási győzelme 1966-ban volt a kaliforniai kormányzóválasztáson. Reagan támogatói között megtalálhatóak voltak az üzleti szféra szereplői az olaj és az acéliparból, valamint a bankvilágból is, és Hollywood is támogatta (Longley et al. 2007: 75–76). Támadta a liberalizmust, és kiállt az üzleti konzervativizmus, a szabad piacgazdaság, a neoliberalizmus mellett. Reagan ugyanazt a taktikát alkalmazta, mint a republikánusok 32 évvel korábban. Ugyanazokkal a jelzőkkel, hívószavakkal és vádakkal támadta ellenfelét, és szólította meg a szavazókat (lásd Primuth 2016: 42). Antikommunista nézeteiről még politikai karrierje előtt tett tanúbizonyságot, amikor a színészeket összefogó szakszervezet elnökeként (Screen Actors Guild) az FBI belső embere volt, és Hollywoodban kutatott kommunisták után (Olmstead 2015: 236).

Gyors felemelkedését látva sokan potenciális elnökjelöltként tekintettek rá, és 1968-ban elindult a jelöltségért. Ebben az évben George Wallace déli szegregáció-párti konzervatív is elindult mint független jelölt. Reagan és Wallace nem járt sikerrel, viszont Wallace kampánya rávilágított arra, hogy mennyire centrista Nixon. Wallace és Reagan is népszerűbb volt a déli szavazók körében. Nixon a déli stratégiát alkalmazva társadalmi kérdésekben az addiginál konzervatívabb, de pragmatikus álláspontot felvéve biztosította magának a déli államokat és a választási győzelmet. Amíg Wallace nyíltan rájátszott a déli fehér szavazók rasszista előítéleteire és hiedelmeire, addig Reagan és részben Nixon is burkoltan és nem radikális módon tette ugyanezt. Reagan megtanulta, hogyan kell programját bizonyos szavazók érzéseire hangolni, és ezeket miként lehet az egész szavazóközösségnek bemutatni és eladni. Az ő narratívájában a polgárjogi mozgalommal és a szavazójogi törvényekkel szemben azért érdemes skeptikusnak lenni, mert ellenkeznek Amerika alapelveivel, például az autonóm önkormányzatisággal és a tagállamok önállóságával (Mayer 2007: 77).

5. A konzervativizmus amerikai útja

Azt a konzervativizmust, amelyet az Egyesült Államokban tapasztalhatunk – legyen az gazdaságfilozófia vagy kampánytechnika, politikai narratíva – jól ábrázolja Russel Kirk munkássága. Kirk az amerikai konzervativizmus egyik legfontosabb gondolkodója, aki Goldwater, Nixon és Reagan politikai karrierjeiben is szerepet játszott. Kirk az európai kultúrából származó értékek konzerválásáról értekezett, amelyeket a Republikánus Párt a 20. század során a politikai narratíva szintjén az oltalma alá vett (Egedy 2014). Russel Kirk konzervativizmussal kapcsolatos elveiben több olyan elemet is felfedezhetünk, amely a Republikánus Párt retorikájában is megjelenik. Az egyik a politikai nézeteltérések, problémák, krízisek elsősorban morális és/vagy vallási szempontból való megközelítése, az egyenlőség ellenzése, legyen az gazdasági vagy társadalmi. Ez a motívum markáns szerepet játszik a republikánusok retorikájában. A gazdasági és a társadalmi dimenzió összekapcsolódik a magántulajdon szentségével, amely konzervatív olvasatban a szabadság alapja. A New Deal intézkedései óta folyó, a magántulajdon elvesztésével és a szocializmus eljövételével való kampányolás természetesen és logikusan épült be a Republikánus Párt narratívájába, és a mai napig központi szerepet játszik benne, hiszen az alapvető amerikai értékek konzerválását tűzi ki célul. A retorika a változástól való természetes félelemre is épít, amelyet Kirk is kiemel (Birzer 2015, McDonald 2004). A baloldali ideológiáknak az USA értékeinek, elveinek és szokásainak antitéziseiként való prezentálása a konzervatív gondolkodás és a konzervatív gondolkodás melletti kampányolás legerősebb fegyvere lett (Egedy 2014). Annyiban azonban eltér Kirk konzervativizmusától, hogy politikai narratívákban, a politikai kommunikációban él a republikánus párti konzervativizmus. Ilyen narratíva például a patriotizmus, amely összeköthető a vallásossággal és a családdal. Olyan kommunikációs toposzok ezek, amelyeket a republikánusok megkíséreltek monopolizálni a politikai kommunikációjukban. A „kis állam” vagy az alkotmány és kiegészítéseinek védelme ugyancsak visszatérő kommunikációs eleme a Republikánus Pártnak. Az ilyen témák nyitják az utat az abortusz tiltása vagy a fegyverviselés engedélyezése melletti érvelésnek az 1980-as évektől kezdődően. A párt konzervatív világlátása jelen van a társadalomban a kulturális konzervativizmus révén. Ennek középpontjában a vallás, az értékek megőrzése áll, ami jellemzően sajátosan „amerikai értékeket” jelent – például a nemzeti lobogó kihelyezését a magánházakra, a katonák tiszteletét, a nők társadalmi szerepének kevésbé progresszív felfogását. Ez a konzervativizmus tudta felemelni a két Bush elnököt, ahogyan Donald Trump elnököt is. Minden elnök kampányáról külön tanulmányt lehetne írni, hiszen mindig máshogy jelenítik meg és kommunikálják a választók megszólítására alkalmas fentebb említett konzervatív értékeket.

6. Összegzés és következtetések

Az Egyesült Államok pártrendszere jelentős változásokon ment át a 20. század során. Az évszázad elején az ország észak-keleti államait a Republikánus Párt, déli államait a Demokrata Párt dominálta. Mindkettő törekedett a progresszív és a konzervatív szavazók valamilyen összességéből álló választási koalíció kialakítására. Az 1929-es gazdasági világválság és a demokrata Franklin Roosevelttel gazdaságpolitikai tevékenysége törésponthoz vezetett a két politikai erő között. A Demokrata Párt tartósan megvettette lábát az észak-keleti államokban, elsősorban a progresszív szavazótábor igényeire koncentrálna. A párt déli és északi szárnya közötti feszültség az 1960-as évekre szakadáshoz vezetett. A Republikánus Párt válság utáni vereség hulláma és identitásválsága megújulásra kényszerítette a pártot. Az 1930-as években megszülető konzervatív politikai narratíva és a hozzá kapcsolódó forradalmian új kampánytechnika vitte győzelemre a Republikánus Pártot a 20. század második felében. A déli államokban a „faji” kérdésekhez és a polgárjogi mozgalomhoz kapcsolódó érzelmek kiaknázásával magához kötötte a déli konzervatív szavazótábor, amely főleg fehérek közül tevődött össze. A Republikánus Párt a konzervatív szavazók egyesítésére törekedett, jobb híján maga mögött hagyva a progresszív szavazói bázist. Richard Nixon 1968-as és 1972-es győzelmei, majd Ronald Reagan 1980-as és 1988-as győzelmei szilárdították a Republikánus Párton belül meg a konzervatív szárny pozícióját, amely a mai napig dominálja a párt politikáját és narratíváját.

Irodalom

- Aistrup, Joseph A. (1996): *The Southern Strategy Revisited: Republican Top-Down Advancement in the South*. Lexington: University Press of Kentucky.
- Benoit, William L. & Allison Harthcock (1999): Functions of the Great Debates: Acclaims, Attacks, and Defenses in the 1960 Presidential Debates. *Communication Monographs*, vol. 66, no. 4, pp. 314–357.
- Birzer, Brandley J. (2015): *Russel Kirk: American Conservative*. Lexington: University Press of Kentucky.
- Blake M., Fay & Morton H. Newman (1984): Upton Sinclair's Epic Campaign. *California History*, vol. 63, no. 4, pp. 305–312.
- Brown, Frank (2004): Nixon's „Southern Strategy” and Forces Against Brown. *The Journal of Negro Education*, vol. 73, no. 3, pp. 191–208.
- Clotfelter, Charles T. (2004): Private Schools, Segregation, and the Southern States. *Peabody Journal of Education*, vol. 79, no. 2, pp. 74–97.
- Dallek, Robert (1991): Woodrow Wilson, Politician. *The Wilson Quarterly*, vol. 15, no. 4, pp. 106–114.
- Egedy Gergely (2014): *Konzervatív gondolkodás és politika az Egyesült Államokban John Adamstól Russel Kirkiig*. Budapest: Századvég Kiadó.
- Feulner Edwin J. (2004): Foreword. In: Barry Goldwater: *The Conscience of a Conservative*, pp. 3–14. Washington DC, Heritage Foundation.
- Gellman, Irwin F. (2007): *The Contender: Richard Nixon, the Congress Years, 1946–1952*. New Haven: Yale University Press.
- Gifford, Laura Jane (2006): *The Center Cannot Hold: The 1960 Presidential Election and the Rise of Modern Conservatism*. Los Angeles: ProQuest Dissertations Publishing.
- Hijiya, James (2003): The Conservative 1960s. *The Journal of American Studies*, vol. 37, no. 2, pp. 201–227.
- Longley, Kyle, Jeremy D. Mayer, Micheal Schaller & John W. Sloan (2007): *Deconstructing Reagan: Conservative Mythology and America's Fourtieth President*. Armok: M. E. Sharpe Inc.
- May, Ann Mari (1990): President Eisenhower, Economic Policy and the 1960 Presidential Election. *The Journal of Economic History*, vol. 50, no. 2, pp. 417–427.
- McDonald, W. Wesley (2004): *Russel Kirk and the Age of Ideology*. Columbia: University of Missouri Press.
- Merkovity Norbert (2009): Barack Obama elnöki kampányának sajátosságai: Mitől működnek a hálózati közösségek? *Médiakutató*, 10. évf. 1. sz. 97–106. o.
- Merkovity Norbert (2018): *A figyelemalapú politika a közösségi média korában: A politikai kommunikáció lehetséges értelmezése napjainkban*. Budapest: Médiatudományi Intézet.
- Nixon, Richard (2013): *RN: The Memories of Richard Nixon*. New York: Simon & Schuster.
- Olmstead S. Kathryn (2015): *Right out of California*. New York: The New Press.
- Pitchell, Robert (1958): The Influence of Professional Campaign Management Firms in Partisan Elections in California. *The Western Political Quarterly*, vol. 11, no. 2, pp. 278–300.
- Primuth, Richard (2016): Ronald Reagan's Use of Race in the 1976 and 1980 Presidential Elections. *The Georgia Historical Quarterly*, vol. 100, no. 1, pp. 36–66.
- Robert, Jason M. & Steven S. Smith (2013): Procedural Contexts, Party Strategy and Conditional Party Voting in the U. S. House of Representatives, 1971–2000. *American Journal of Political Science*, vol. 47, no. 2, pp. 305–317.
- Starr, Kevin (1996): *Endangered Dreams: The Great Depression in California*. New York: Oxford University Press.
- Schumpeter, Joseph A. (1950): The March Into Socialism. *The American Economic Review*, vol. 40, no. 2, pp. 446–456.
- Weeks, O. Douglas (1964): The South in National Politics. *The Journal of Politics*, vol. 26, no. 1, pp. 221–240.

Abstract in English

The Beginnings of Today's Republican Party in the 1930s and its Development until the 1960s

Over the past 100 years, the two major political parties of the United States, the Democratic Party and the Republican Party, have swapped places in the political and ideological fields. There used to be both progressives and conservatives in both parties, but to date we find almost only conservatives in the Republican Party. This study briefly presents the conservative development of the Republican Party. The roots of the party's current identity, rhetoric, and political narrative can be found in the state of California during the Great Depression. In 1934, before a gubernatorial election, Republicans entrusted their campaign to political advisers for the first time. During the election of the governor, the importance of media politics, professionalisation, campaign communication, and political narratives rose to a higher level. The Republican Party developed a new narrative resulting in a broad, motivated and committed voting base that continues to thrive to this day. This paper also shows how the trend that had started in California expanded and developed up until the 1960s, including President Richard Nixon himself and the infamous Southern strategy.

Keywords: American conservatism, Barry Goldwater, Southern Strategy, Frank Merriam, New Deal, political communication, Republican Party, Richard Nixon, Ronald Reagan, Whitaker and Baxter

Pajor Szabolcs (1999) harmadéves politikatudomány szakos hallgató a Szegedi Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Karán. Az Aszódi Evangélikus Petőfi Gimnázium, Általános Iskola és Kollégiumban érettségizett. A Republikánus Párt politikai narratíváit, kampánytechnikát és az azokban megrejlő konzervativizmus vizsgálatát kutatja tanulmányai mellett.